

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Sžf/34/2014
Identifikačné číslo spisu:	8013200058
Dátum vydania rozhodnutia:	01.07.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Milučký
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:8013200058.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Milučkého a z členov senátu JUDr. Gabriely Gerdovej a JUDr. Ivana Rumanu v právnej veci žalobcu: Ing. Rastislav Budzák, trvale bytom Okružná 48, Stará Ľubovňa, právne zastúpeného JUDr. Ondrejom Krempaským, advokátom so sídlom Račianska 66, Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100902/1126190/2012/CI zo dňa 07.11.2012, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 2S/4/2013-70 zo dňa 10. januára 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 2S/4/2013-70 zo dňa 10. januára 2014 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Prešove (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia vyššie uvedeného rozhodnutia žalovaného ako i rozhodnutia Colného úradu Prešov (ďalej len „colný úrad“) č. 9006231/1/1047866/2012 zo dňa 22.06.2011, ktorým tento žalobcu ako fyzickú osobu oprávnenú na podnikanie uznal za zodpovedného zo spáchania správneho deliktu podľa § 70 ods. 1 písm. g) zákona č. 530/2011 Z.z. o spotrebnej dani z alkoholických nápojov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 530/2011 Z.z.“) z dôvodu, že pri daňovom dozore vykonanom dňa 17. augusta 2007 v čase o 11:00 hod. v garáži so súpisným číslom 5290, nachádzajúcim sa v Starej Ľubovni pri Okružnej ulici, bol u žalobcu zistený tento alkoholický nápoj (lieh): Obchodný názov Slivka jemná, v objeme 1,0 litra, objem alkoholu 40%, ROČ: 20601101000400, v počte 9 kusov, výrobca kontrolnej známky KASICO a.s., pričom mu zároveň za uvedený správny delikt colný úrad uložil podľa § 70 ods. 2 písm. g) zákona č. 530/2011 Z.z. pokutu v sume 1 659,- Eur. Dôvodom uvedeného postupu bola skutočnosť, že žalobca v preskúmanom správnom konaní nepreukázal pôvod zisteného spotrebného balenia liehu (ďalej len „SBL“). Žalovaný v rámci odvolacieho konania uvedené

prvostupňové rozhodnutie colného úradu podľa § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“) potvrdil.

Neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP nepriznal. Krajský súd pri súdnom prieskume napadnutých rozhodnutí vychádzal z ustanovení § 47 ods. 1 písm. i) zákona č. 105/2004 Z.z. o spotrebnej dani z liehu a o zmene a doplnení zákona č. 467/2002 Z.z. o výrobe a uvádzaní liehu na trh v znení zákona č. 211/2003 Z.z. v znení účinnom do 31.08.2007 (ďalej len „zákon o spotrebnej dani z liehu“), § 47 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebnej dani z liehu, § 70 ods. 1 písm. g) zákona č. 530/2011 Z.z., § 70 ods. 2 písm. g) a § 76 ods. 10 citovaného zákona, § 5, § 6 zákona o spotrebnej dani z liehu a čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“).

Na základe zisteného skutkového stavu krajský súd konštatoval, že žalobcom predložené doklady konkrétne dvoch paragónov z príručnej registračnej pokladnice dňa 25.06.2007 od dodávateľa Tibor Štefánik - NOBA - SMOKER, neboli týmto vystavené. Preto žalobca v pôvodnom konaní neunesol dôkazné bremeno na ňom spočívajúce.

V tejto súvislosti mal krajský súd z obsahu rozsiahleho dokazovania jednoznačne za preukázaný správny postup colného úradu, ktorý bol potvrdený v rámci odvolacieho daňového konania ako i v rámci následného súdneho prieskumu (rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/29/2011-53, potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžf/73/2012 zo dňa 23.10.2013). Najvyšší súd sa tak isto stotožnil s postupom krajského súdu pri preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím Colného úradu Prešov, ktorým v súlade s rozhodnutím o prepadnutí 9 ks spotrebiteľského balenia liehu boli spochybnené jednoznačne odvolacie námietky žalobcu v tom zmysle, že preukázal potrebné skutočnosti o riadnom nadobudnutí 9 ks SBL.

Krajský súd sa nestotožnil s námietkami žalobcu ohľadne nedostatočného zistenia skutkového stavu a porušenia § 2 ods. 1 v spojení s § 29 zákona č. 511/1992 Zb., čl. 46 ods. 1 v nadväznosti na čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ohľadne porušenia žalobcovho práva jeho účasti pri výsluchu svedka Štefana Bohúňa.

Rovnako ako žalovaný, aj krajský súd z obsahu administratívneho spisu dospel k záveru, že žalobca jednoznačne nepreukázal pôvod a spôsob nadobudnutia 9 ks SBL, a preto prvostupňový správny orgán postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona o spotrebnej dani z liehu, keď dospel k záveru, že žalobca sa dopustil správneho deliktu. V zmysle ustanovenia § 76 ods. 10 zákona č. 530/2011 Z.z. na toto porušenie boli aplikované ustanovenia zákona č. 530/2011 Z.z., pretože pokiaľ konanie o uložení pokuty nebolo právoplatne ukončené k 31.12.2011, toto konanie sa ukončí podľa § 70 a § 71 predpisu účinného od 01. januára 2012, ak je to pre právnickú alebo fyzickú osobu priaznivejšie. Zároveň krajský súd konštatoval, že správny orgán postupoval v tomto konaní aj v zmysle čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorej trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, kedy bol čin spáchaný. Neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie.

V tejto súvislosti krajský súd poukázal na to, že výpočtom uloženej sankcie podľa príslušných ustanovení zákona o spotrebnej dani z liehu (č. 105/2004 Z.z.), by bola táto sankcia vyššia a preto použil správny orgán príslušné ustanovenia zákona č. 530/2011 Z.z., keďže suma ukladaná v súlade s ustanovením § 70 ods. 2 písm. g) citovaného zákona vo výške 1 659,- Eur je pre žalobcu priaznivejšia. Čo sa týka výšky pokuty, ohľadom tejto krajský súd nemal žiadne pochybnosti a ani o jej správnom, pretože bola ukladaná práve v súlade s vyššie citovanými ustanoveniami zákona č. 530/2011 Z.z.

Vo vzťahu k žalobnej námietke, že colný úrad žalobcovi jednoznačne nepreukázal protiprávnosť jeho konania vo veci pravosti kontrolných známok, krajský súd uviedol, že colný úrad rozsiahlym dokazovaním preukázal spochybnenie vierohodnosti žalobcom predložených dokladov o pôvode a spôsobe nadobudnutia zaisteného SBL. Na týchto skutočnostiach nemení nič ani pravosť, resp. nepravosť kontrolnej známky, pretože SBL boli síce označené pravými kontrolnými známkami, pri

ktorých však v rozpore so zákonom nedošlo k ich zúčtovaniu a odovzdaniu colnému úradu na zničenie, a preto takéto kontrolné známky sa potom používali v rozpore so zákonom na označenie SBL vrátane tých SBL, ktoré boli zabezpečené u žalobcu v počte 9 ks. Týmito tvrdeniami teda ani podľa názoru krajského súdu žalobca jednoznačne nevyvrátil potrebu preukázať zákonný pôvod a spôsob nadobudnutia liehu žalobcom, tak ako to ukladá ustanovenie § 47 ods. 1 písm. i) zákona o spotrebnej dani z liehu, pričom samotná argumentácia týkajúca sa pravosti kontrolovaných známk a legálnosti výroby liehu nemá vplyv na tú skutočnosť, že žalobca nepreukázal nadobudnutie tovaru v súlade so zákonom.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. d) a f) OSP a domáhal sa, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a colného orgánu prvého stupňa a vráti vec na ďalšie konanie. Zároveň navrhol, aby mu odvolací súd priznal právo na náhradu trov konania.

Závery krajského súdu, rovnako aj rozhodnutia colných orgánov oboch stupňov, žalobca označil za rozporné s ustanoveniami s § 2 ods. 1, 2, 3, 6, 7, § 15 ods. 5 písm. e) v spojení s § 29 ods. 2, 4, 8 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov.

S poukazom na existujúce dôkazy a skutkový stav žalobca napáda neprimerané prenášanie dôkazného bremena z colných orgánov na žalobcu len na základe výpovedí svedkov, avšak zodpovednosť za nepreukázanie pôvodu a spôsobu nadobudnutia SBL označeného pravými kontrolnými známkami nevedeli preukázať jeho odberateľ MAKRO EFEKT a dodávateľ Tibor Štefánik-NOBA-SMOKER, ktorí uviedli lieh do voľného obehu a nevedeli účtovníctvo v súlade so zákonom. Podľa žalobcu neexistuje právne relevantný dôkaz na záver, s ktorým sa stotožnil aj krajský súd, že medzi žalobcom a Tiborom Štefánikom NOBA SMOKER nedošlo k uskutočneniu zdanieľného plnenia.

Orgány finančnej správy vychádzajú z názoru, že žalobca má preukazovať skutočnosti, ktoré zákon nevyžaduje, pričom žalobca mal v držbe lieh riadne označený kontrolnou známkou, ktorý bol odberateľom kontrolnej známky označený a uvedený do daňového voľného obehu, čo dokazuje nevyvrátiteľne kontrolná známka. Aj naďalej žalobca trvá na tom, že nebolo preukázané, že žalobca svojím konaním naplnil skutkovú podstatu správneho deliktu, pretože nebolo preukázané porušenie právnej povinnosti, ktorá by zakladala jeho zodpovednosť.

Žalobca má za to, že právny predpis nesporne povoľuje nadobudnutie SBL, ktoré je riadne označené kontrolnou známkou. Je logické, že nadobúdateľovi SBL kontrolná známka signalizuje, že spotrebiteľské balenie je v daňovom voľnom obehu, a preto nemá dôvod zisťovať, kedy sa tak stalo, ani to, kto tento lieh uviedol do daňového voľného obehu. Takáto povinnosť nie je uložená nadobúdateľovi SBL zákonom, práve naopak § 10 zákona o spotrebnej dani z liehu jednoznačne ukladá povinnosti odberateľovi. Odberateľ je zodpovedný za to, že lieh označený kontrolnými známkami, ktoré na základe povolenia colných orgánov prevzal, je zdanený. Z hľadiska objektívnej zodpovednosti, je právne bezvýznamné, že mu kontrolné známky niekto odcudzil a pod. Preto nie je podľa žalobcu právne možné, od nadobúdateľa požadovať, aby preukazoval pôvod SBL, ktorý sa nachádza v daňovom voľnom obehu a je riadne označený kontrolnou známkou. Tým, že pri nadobudnutí liehu bolo SBL označené kontrolnými známkami v súlade so zákonom, jeho konanie žalobcu nie je možné považovať za konanie protiprávne. Ani krajský súd ani colné orgány, okrem citácie skutkovej podstaty deliktu, podľa žalobcu nepoukázali na žiadne zákonné ustanovenie, ktoré by žalobca porušil.

Čo do obsahu napadnutých rozhodnutí, žalobca poukazuje na ich nedostatočné odôvodnenie, pretože sa z nich nedozvedel, aký právny predpis porušil, ani to, akým spôsobom mal preukázať pôvod SBL, čo sa pod jeho pôvodom rozumie, akým spôsobom mal preukázať spôsob jeho nadobudnutia a čo je považované za dôkaz. Podľa žalobcu krajský súd považoval za dostatočné dôkazy tvrdenia osôb, ku ktorým sa žalobca nemohol ani vyjadriť.

Žalovaný vo vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu ako

vecne správny potvrdil, pričom sa vzhľadom na totožné odvolacie dôvody so žalobnými dôvodmi v plnom rozsahu pridržiava svojho vyjadrenia k žalobe.

Doplnil, že v danom prípade skutočnosť označenia SBL pravými kontrolnými známkami ešte nezaručuje, že s SBL bolo nakladané len v súlade so zákonom, ani nenahrádza potrebu preukázať zákonný pôvod a spôsob nadobudnutia liehu žalobcom. Ani samotná právna úprava neobmedzuje dopustenie sa správneho deliktu podľa ustanovenia § 47 ods. 1 písm. i) zákona č. 105/2004 Z.z. (resp. § 70 ods. 1 písm. g) zákona č. 530/2011 Z.z.), determinantmi uvádzanými žalobcom, teda či SBL sú označené pravými kolkovými známkami, či boli získané na daňovom území, a pod. Žalovaný pritom dodal, že colný úrad, resp. žalovaný nedospeli k záveru, že žalobca nepreukázal pôvod a spôsob nadobudnutia SBL „len z titulu“, že SBL boli označené kontrolnými známkami, s ktorými sa nelegálne nakladalo. Uvedená okolnosť, že SBL boli označené predmetnými kontrolnými známkami, predstavovala počiatočnú indíciu o tom, že s SBL zistenými u žalobcu sa mohlo nelegálne nakladať. V tejto súvislosti žalovaný zdôraznil, že skutočnosť, že u žalobcu sa nachádzali SBL s odcudzenými kontrolnými známkami, nie je právnym titulom dopustenia sa správneho deliktu. Uvedená skutočnosť existencie SBL s odcudzenými kontrolnými známkami iba primäla pracovníkov správcu dane podrobnejšie skúmať nakladanie s SBL, ktoré sa u žalobcu zistili, s následným zistením, že žalobca nevie preukázať ich pôvod a spôsob nadobudnutia podľa zákona o spotrebnej dani z liehu.

Podľa žalovaného je samozrejmé, že uložením pokuty bude zaťažný ten subjekt, u ktorého sa lieh/SBL našli, pretože predchádzajúci vlastník v reťazci nakladania s SBL nie je známy. Dopustenie sa správneho deliktu podľa § 70 ods. 1 písm. g) zákona č. 530/2011 Z.z. je pritom založené na objektívnom princípe, t.j. na zistení existencie netransparentného stavu u konkrétneho daňového subjektu, že nevie preukázať pôvod a spôsob nadobudnutia liehu/SBL u neho zistených. V uvedenom prípade teda zodpovednosť vzniká daňovému subjektu bez ohľadu na jeho subjektívnu zainteresovanosť vo veci.

K namietanej neúčasti žalobcu pri výsluchu svedkov žalovaný poznamenal, že žalobca túto skutočnosť nikdy nenamietal počas následných vedených daňových konaní (o zabezpečení SBL, o prepadaní SBL, o uložení sankcie). Neučinil tak ani vo vyjadrení proti protokolu o určení dane podľa pomôcok, ani pri jeho prerokovaní na colnom úrade. Konkrétny výsluch svedkov predstavoval súčasť skutkových zisťovaní správcu dane, v kontexte viacerých zistených prípadov podozrenia z nelegálneho nakladania s SBL, a to v čase, keď so žalobcom nebolo ešte ani vedené žiadne vyrubovacie, či sankčné konanie súvisiace s prípadom, teda kedy nebol účastníkom daňového konania.

Žalovaný označil za nesprávne tvrdenie žalobcu, že ak SBL sú označené pravými kontrolnými známkami, nachádzajú sa v daňovom voľnom obehu a ak nie sú označené pravými kontrolnými známkami, v daňovom voľnom obehu nie sú. V tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 17 ods. 1 písm. a) až c) zákona č. 105/2004 Z.z., ktoré negatívne vymedzuje režim liehu daňového voľného obehu definovaním režimu pozastavenia dane; pozastavenie dane sa uplatní na lieh, ktorý

- a) sa nachádza v daňovom sklade,
- b) sa prepravuje za podmienok uvedených v § 25 a 26,
- c) colný úrad zabezpečí alebo ktorý sa stal vlastníctvom štátu podľa osobitného predpisu s výnimkou preukázateľne zdaneného liehu.

Z uvedeného podľa žalovaného vyplýva, že skutočnosť, či SBL sú v daňovom voľnom obehu, nie je podmienená pravosťou kontrolných známk označujúcich SBL.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu, napadnuté rozhodnutia daňových orgánov oboch stupňov a konania, ktoré predchádzali ich vydaniu, v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a §

211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods.1 OSP).

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 47 ods. 1 písm. i) zákona č. 105/2004 Z.z., správneho deliktu sa dopustí právnická osoba alebo fyzická osoba - podnikateľ, ak nevie preukázať v súlade s týmto zákonom pôvod alebo spôsob nadobudnutia liehu u nej zisteného, ktorý sa u nej nachádza alebo ktorý sa u nej nachádzal, a to bez ohľadu na to, či nakladá alebo nakladala s liehom ako s vlastným.

Podľa § 47 ods. 2 písm. i) citovaného zákona, colný úrad uloží pokutu vo výške 50% dane pripadajúcej na množstvo zisteného liehu, najmenej však 1 659, 69 eura, za správny delikt podľa odseku 1 písm. i), a taký lieh zabezpečí.

Podľa ustanovenia § 70 ods. 1 písm. g) zákona č. 530/2011 Z.z., správneho deliktu sa dopustí právnická osoba alebo fyzická osoba - podnikateľ, ak nevie preukázať v súlade s týmto zákonom pôvod alebo spôsob nadobudnutia alkoholického nápoja u nej zisteného, ktorý sa u nej nachádza alebo ktorý sa u nej nachádzal, a to bez ohľadu na to, či nakladá alebo nakladala s alkoholickým nápojom ako s vlastným.

Podľa § 70 ods. 2 písm. g) citovaného zákona, colný úrad uloží pokutu vo výške 50% dane pripadajúcej na množstvo zisteného alkoholického nápoja, za správny delikt podľa odseku 1 písm. g), najmenej však 331 eur pri alkoholickom nápoji, ktorým je pivo a víno, alebo najmenej 1 659 eur pri alkoholickom nápoji, ktorým je lieh, a takýto alkoholický nápoj zabezpečí.

Podľa § 5 zákona č. 105/2004 Z.z., základom dane je množstvo liehu vyjadrené v hektolitroch 100% alkoholu (ďalej len "hl a.") pri teplote 20C. Alkoholom na účely tohto zákona sa rozumie etylalkohol v zmesi s inými alkoholmi a prchavými látkami, pričom objemová koncentrácia alkoholu sa zistí a vypočíta spôsobom podľa osobitného predpisu. Daň sa vypočíta ako súčin základu dane a príslušnej sadzby dane. Odvedenou jednotkou množstva liehu je liter 100% alkoholu (ďalej len "l a.") pri teplote 20C. Základ dane v hl a. sa zaokrúhľuje na štyri desatinné miesta.

Podľa § 6 zákona č. 105/2004 Z.z., sadzba dane sa ustanovuje takto:

- a) základná sadzba dane 1 080 eur/hl a.,
- b) znížená sadzba dane 540 eur/hl a.

Znížená sadzba dane sa uplatní na lieh vyrobený v liehovarníckom závode na pestovateľské pálenie ovocia najviac na množstvo 43 l a. z vyrobeného liehu pre jedného pestovateľa a jeho domácnosť na daňovom území (ďalej len „domácnosť“) za jedno výrobné obdobie za podmienok podľa tohto zákona.

Podľa § 76 ods. 10 zákona č. 530/2011 Z.z. v znení účinnom od 01. januára 2012, konanie o uložení pokuty právoplatne neukončené k 31. decembru 2011 sa ukončí podľa § 70 a 71 predpisu účinného od 1. januára 2012, ak je to pre právnickú osobu alebo fyzickú osobu priaznivejšie.

V zmysle čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie.

Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom administratívneho a súdneho spisu, posúdiac argumentáciu odvolacích dôvodov žalobcu, konštatuje, že vo vzťahu k nepreukázaniu spôsobu nadobudnutia zhabaného a prepadnutého spotrebného balenia liehu žalobcom, sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu a na zdôraznenie jeho správnosti dopĺňa len nasledujúce dôvody

(§ 219 ods. 2 OSP).

Daňové predpisy upravujúce spotrebnú daň z liehu vyžadujú, aby dodávateľský reťazec pri obchodovaní s touto komoditou bol transparentný a aby každý dodávateľ zúčastňujúci sa v reťazci na dodaní tovaru bol spôsobilý identifikovať svojho dodávateľa (§ 44 ods. 11 zákona o spotrebnej dani z liehu). Táto skutočnosť má význam nielen daňový, ale aj ochrany zdravia konečných spotrebiteľov. Práve daňové predpisy tak vytvárajú systém záruk, že osoba dodávateľa bude vždy identifikovateľná. Odberateľ, ktorý si neoverí svojho dodávateľa sa vystavuje riziku nepreukázania spôsobu nadobudnutia spotrebiteľských balení liehu a tým i vzniku daňovej povinnosti v dôsledku tejto skutočnosti. S uvedeným korešponduje i rigorózna úprava následkov spojených s nepreukázaním pôvodu alebo spôsobu nadobudnutia spotrebného balenia liehu, ktorými sú vznik daňovej povinnosti podľa § 12 ods. 2 písm. a) zákona o spotrebnej dani z liehu, pričom právnická osoba alebo fyzická osoba pri vzniku daňovej povinnosti podľa § 12 ods. 2 citovaného zákona, ktorá nevie preukázať v súlade s týmto zákonom pôvod alebo spôsob nadobudnutia liehu u nej zisteného, ktorý sa u nej nachádza, alebo ktorý sa u nej nachádzal, a to bez ohľadu na to, či nakladá alebo nakladala s liehom ako s vlastným, sa podľa § 13 ods. 2 písm. a) zákona o spotrebnej dani z liehu, stáva daňovým dlžníkom.

Neobstoja teda námietky žalobcu uvedené v odvolaní o neprimeranom prenose dôkazného bremena na jeho stranu z dôvodu nevedenia riadneho účtovníctva jeho dodávateľom. Toto tvrdenie odvolací súd vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania považuje za účelovú obranu žalobcu. Treba pripomenúť, že dôkazné bremeno preukazujúce nadobudnutie SBL od konkrétneho dodávateľa, tak ako ho deklarujú daňové doklady - faktúry, a to vrátane osoby dodávateľa, spočíva predovšetkým na daňovom subjekte. V tomto ohľade taktiež nie je relevantná skutočnosť, že nájdené SBL boli opatrené kontrolnými známkami, pretože táto sama osebe nepreukazuje spôsob nadobudnutia spotrebného balenia liehu, teda kto bol skutočným dodávateľom žalobcu.

V prejednávanom prípade bol dokazovaním, preverovaním dodania predmetného SBL dodávateľom Tibor Štefánik-NOBA-SMOKER, vážne spochybnený reálny základ daňových dokladov predkladaných žalobcom, konkrétne v osobe dodávateľa.

Z administratívneho spisu vyplýva, že správca dane aplikujúc zásadu voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb., s prihliadnutím na jeho povinnosť dbať, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, vykonal rozsiahle dokazovanie. Záver, ktorý správca dane zo zistených skutkových okolností urobil a žalovaný ustálil, zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia, pričom vyhodnotenie skutkového stavu možno kvalifikovať ako konanie žalobcu naplňajúce skutkovú podstatu správneho deliktu podľa § 70 ods. 1 písm. g) zákona č. 530/2011 Z.z. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobcom predloženým daňovým dokladom, predovšetkým vo svetle kontrolných zistení u žalobcovho dodávateľa a ohľadne evidencie spornej elektronickej pokladnice neregistrovanej na osobu deklarovaného dodávateľa na žiadnom daňovom úrade, absentuje reálny základ, čo oprávnene vzbudzuje dosiaľ neodstránené pochybnosti o uskutočnení deklarovaného obchodu medzi žalobcom a dodávateľom uvedeným na spornej faktúre ako i o vierohodnosti účtovnej evidencie žalobcu (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb.).

Bolo potrebné, aby sám žalobca preukázal, že vynaložil a prijal všetky rozumné opatrenia s odbornou starostlivosťou vyplývajúcou z jeho podnikateľskej činnosti, aby zabránil tomu, že reálne uskutočnenie obchodu, čo do osoby dodávateľa, bude spochybnené.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu ako vecne správny a v súlade so zákonom potvrdil. Rozhodnutia žalovaného a správcu dane obsahujú všetky zákonom požadované náležitosti. Žalovaný pri hodnotení výsledkov dokazovania postupoval v medziach zákona a logického uvažovania, všetky dôkazy hodnotil v ich vzájomnej súvislosti a prihliadal na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Z týchto podstatných dôvodov napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP. Žalobca v konaní nebol úspešný, preto mu súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.